

The day after 22 April 2011

Waar mijn nachtmerrie begon....

Op vrijdag 22 april 2011 veranderde mijn wereldje in een harde klap waar ik heel mijn leven al bang voor was....

Vrijdag 22 april was een gewone werkdag voor mij. Die avond van te voren had ik 's mam aan de lijn en ze vertelde dat de kleinkinderen Lisa en Sara die avond erop kwamen eten en bleven slapen. Dus ik zei meteen dat ik die avond ook gezellig kwam en mee wilde eten.

Toen ik vrijdags na het werk aan kwam op de Strijpsebaan (bij Pap en Mam thuis), viel me al meteen op dat er buiten geen sporen waren van aanwezige kinderen, en binnen ook niet ... raar! Bij binnenkomst trof ik 's mam alleen op de bank in de huiskamer aan, niet wetend dat mijn leven binnen 1 minuut zou veranderen....

Ik vergeet **nooit** meer dit moment dat ik vroeg aan 's mam, "Zijn de kinderen er niet?" Waarop zij antwoordde "Nee ze zijn er niet."

Waarop ze in tranen uitbarstte en zei " het gaat helemaal niet goed met mij..."

's Mam klaagde al langer dat ze zich niet zo lekker voelde. Niks smaakte meer lekker, haar eetlust was weg en ze was verschillende kilo's lichter geworden. Op haar verjaardag, woensdag 20 april, beloofde ze ons een afspraak te maken met de huisarts voor de volgende dag.

2 dagen later, deze vrijdag dus kreeg ze al de uitslag.....

Longkanker, een tumor van 6 cm.....BAMMM

Wat er dan door je heen gaat is met geen pen te beschrijven.

Je klapt dicht, je krijgt een messteek in je hart en er gaat van alles door je heen. Het moment was daar waar je altijd al bang voor was. Een van je ouders is ziek....ernstig ziek!! GODVER...

Maandag 9 mei

's Middags heb ik Anja opgehaald en zijn we samen naar Eindhoven naar haar zus en mijn vriendin Marion geweest. Gezellig even wat bijkletsen en theetjes drinken. Vertellen wat er nu de laatste dagen allemaal was gebeurd, want ik had Marion ook niet meer gezien sinds het nieuws. Het was ook heerlijk om even een momentje met je vriendinnen te hebben. Rond 17 uur zijn we naar huis gereden en heb ik Anja thuis afgezet. Ik reed naar huis, parkeerde mijn auto aan de zijkant van mijn appartement en smste Brunas nog even over 7th Sunday. Ondertussen dat ik naar hem een smsje typte, belde pap me op met het nieuws dat het niet goed met 's mam ging en dat ik maar snel naar Helmond ziekenhuis moest komen. 's Mam was verplaatst naar een andere kamer, ze lag nu alleen.

Fuck dacht ik...

Ik ben denk ik nog nooit zo snel in Helmond geweest. Wat heb ik hard gereden zeg. Had echt wel gedacht dat ik een boete in de brievenbus zou vinden.

Ondertussen had ik Anja nog een smsje gestuurd dat ik weer onderweg naar het ziekenhuis was en dat het niet goed ging met s'mam. Ze wenste me sterkte en ik moest haar op de hoogte houden.

Aangekomen in het ziekenhuis loop ik sneller dan gewoon naar de kamer van s'mam. Mijn hart bonkte in mijn keel. En dan...dan kom je de kamer binnen en hoor je je vader heel hard huilen. En denk je meteen " Shit dit is niet goed". Het zweet brak me uit. Mijn hart bonkte mijn lichaam uit, zo hard ging hij te keer.

Ik liep naar de tafel gooide mijn sleutels en mijn gsm er neer en zei " wat is er?" .....

's Mam knikte nee en zei dat de dokter was geweest. Ze vertelde dat er niks meer aan te doen was, ze konden niks meer voor ons mam betekenen, ons mam zou dood gaan...! Dit was het dan....het einde!

BAMMMM....een messteek in mijn hart, auw! GVD
!#\$%&"#\$%&

Dit doet pijn...GODVERDOMME!!!

En toen viel ik als een klein meisje in s'mams armen en zei "Dit is niet eerlijk, dit mag niet gebeuren". En we hebben met zijn drieën gehuild, gehuild en gehuild.

Woensdag 11 mei

Wederom waren we in het ziekenhuis te vinden bij 's mam.

Ik ben die dag verschillende keren geweest.

De eerste keer die dag kwam ik binnen en 's mam zat rechtop in het bed met een zakdoek. Ze was flink aan het hoesten. Ze zei tegen mij: "Ik wil niet meer." Whoooow dan schrik je als je moeder dat zegt! Mijn sterke moeder, die een hoge pijngrens heeft, wilde niet meer leven. Dan moet de pijn echt heftig zijn geweest. Ze liet ook haar zakdoek zien. Daar zaten gewoon stukjes long in. Gadver wat een KLOTE ziekte! 's Middags was ik even op de Strijpsebaan. Daar waren ome Henk en ome Math. Ons pap was in het ziekenhuis bij 's mam. Heb thee voor hun gezet en wat gebuurt. Totdat de telefoon ging, het was ons pap. 's Mam wilde graag ome Henk en ome Math nog even zien. We pakten de auto en scheurde naar Helmond toe. Daar hebben ze nog even met 's mam gesproken en afscheid genomen. Ik ben toen op de gang gaan staan want dat was een heel intiem moment. Hoe moeilijk moet het voor hun zijn geweest om alweer afscheid te moeten nemen van een familielid?

Donderdag 12 mei

Pap was al de hele dag bij 's mam. Hij had daar ook geslapen, zoals de andere nachten. Pap leefde voortaan ook in het ziekenhuis.

s'Middags zijn de rest van de familieleden geweest, om allemaal afscheid te nemen van hun zus of schoonzus.

In de middag, rond 16.00 uur, ben ik naar ons Johan gereden zodat we met zijn allen naar 's mam konden gaan. Ons pap overnemen zodat hij even naar huis kon gaan, even eruit kon zijn, frisse lucht kon pakken, even een lekkere douche nemen en opa bijpraten.

's Mam was in diepe slaap en ze voelde warm, heel warm!

Ik ging langs haar zitten en pakte haar hand. In de hoop dat ze voelde dat wij er waren. En ik weet ook zeker dat ze dat voelde, zo was 's mam nu eenmaal. Ze heeft gewoon een extra gave...

Hoe langer wij er zaten, hoe meer geluid 's mam maakte. We vonden dat 's mam zwaarder begon te ademen. Echt heel zwaar. Haar longen waren zo aangetast, dat er een smerige lucht te ruiken was. De zusters kwamen regelmatig langs om te kijken hoe het ging. Met 's mam, maar ook met ons. Dan namen ze een bekertje mee waar ze Menthol in

deden. Dat moest 's mam dan inademen, voor de stank die in de kamer rond hing.

Op een gegeven moment hebben we ons pap opgebeld dat hij toch maar weer moest komen. Het zag er ineens zo slecht uit.

Pap was er ook weer gauw genoeg. Hij pakte 's mam vast en zei: "Schat, ik ben er weer."

De hele avond en nacht hebben we met het hele gezin gewaakt bij 's mam. En dat was zwaar. 's Avonds wat hangen, tv kijken en hyves kijken. Met zijn alle op 1 kamer. Er werden 2 stretchers neer gezet. 1 langs 's mam, die was voor pap.

En de andere tegenover het bed. Ik kroop samen met Janneke in de andere, lekker knus haha. Maar slapen ging niet. Je ademende steeds mee met mam. En als het dan heel even stil was, vlogen we met zijn alle overeind en dachten we: "Nu is het zo ver!"

En dan ging ze weer verder met ademen. En zo ging dat de hele nacht door.

En dan ook nog die vieze lucht erbij, bah! We konden het niet meer aan horen. Ze maakte ook zo'n herrie met het ademen. We maakten de zusters gek en vroegen of ze de morfine konden verhogen. Want zo wilde we 's mam niet herinneren.

Maar NEE dat konden ze niet, want 'de patiënt' lag er comfortabel bij.

Zaterdag 14 mei

Ik werd al vroeg wakker. Desondanks had ik redelijk geslapen.

Hop hop aankleden en weer terug naar de Strijpsebaan. 's Mam komt thuis vandaag.

Ik kom op de Strijpsebaan, ik kom binnen en zie ons pa achter het bureau schrijven. Ik vraag wat hij aan het doen is. Hij staat op en komt naar me toe gelopen en laat een blaadje zien met een verhaal erop. Hij begint voor te lezen en begint te huilen..... snik snik prachtig stuk.

Hij heeft zijn verdriet op papier gezet.

Wel raar hoor als er ineens een lijkenwagen achter het huis komt. 's Mam werd er uit gereden in een lijkenzak. Dat is zo raar, zo eng, net als in een film. BAH..

Ze werd door van Kessel naar binnen gereden via de schuifpui in de huiskamer richting mijn oude slaapkamer.

Ik ben niet mee de slaapkamer in gegaan, dat wilde ik niet zien.

In het bed werd een koelelement neergelegd. 's Mam erop, laarzen aan en dekbedovertrek er over heen.

's Avonds hebben Petra en Janneke haar nog opgemaakt. Met mascara werd stiekem de grijze

Woensdag 18 mei

DE UITVAART

Vandaag is de dag dat we afscheid gaan nemen van 's mam.

De laatste keer dat ik 's mam in het echt zou zien, pff. De kleinkinderen Tycho, Lisa en Sara hebben de deksel van de kist aan de binnenkant vol getekend voor 's mam.

Ik heb er een roosje met een foto van 's mam en mij bij gedaan.

Ondertussen kwamen de Harley's één voor één achter het huis gereden en reden door naar achter om zich te verzamelen om 's mam te begeleiden naar de kerk. Uiteindelijk begeleid door 75 Harley's, schitterend! Precies wat 's mam wilde, fantastisch!

Pap heeft nog een pluk haar bij 's mam weg geknipt. Die pluk haar zit nu bij een foto van 's mam in een fotolijstje.

En dan is het moment daar dat de kist gesloten moet worden.

Grrrrr mooi kut, dat is het.

We hebben met zijn allen de deksel erop gedaan en dicht geschroefd.

Van Kessel was er ook. Hij zei meteen dat de kerk al stampvol zat. Stoelen kwamen ze te kort en bidprintjes waren ze aan het bijprinten.

We keken elkaar aan en dachten: "Nee gekkenhuis!"
Wie had dat nu verwacht? Blijkt wel weer hoe geliefd 's mam was. Nondepie zeg! Wat fijn!

De familie Pijnenburg en Dielissen hebben zich buiten bij elkaar verzameld, wachtend op 's mam.

We hebben de kist naar buiten getild door de schuifpui van de huiskamer, richting onze Johan zijn pick-up. Die stond geparkeerd aan de zijkant van het huis. En daar hebben we mam in getild. Ik vond het best wel eng. Wat als de kist zou vallen?

De kist was bekleed met witte bloemen.

De eerste Harley's reden voorop. Daarna kwam de pick-up met 's mam. In de pick-up zaten pa, opa, Johan, Janneke en Tycho. Stan was bij de moeder van Janneke. Hij was nog te klein.

Daarachter reed ons Marcel met zijn Suburban met mij, Femke, Lisa en Sara erin. De rest van de Harley's sloten achter ons aan.

Met een slakkengangetje reden we naar de kerk, wat een hoop Harley's zeg! Wauw respect naar 's mam toe! Aangekomen bij de kerk werden alle Harley's voor de kerk gezet. Ik wilde uitstappen maar gooide

Verder wil ik ik iedereen bedanken die in deze periode er voor mij en voor ons gezin was om te steunen.

Ik dank mijn vriendinnen, Anja, Mieke, Marion, Nikky en Marly. Ik kon elk moment bij hun terecht.

Ik bedank mijn schoonzussen dat ze zoveel mee geregeld hebben.

Ik bedank vooral de verpleegsters van het Ziekenhuis in Helmond. hoe fantastisch ze met ons s'mam om gingen, en heel goed verzorgd hebben.

Ik bedank de Harley Clubs van Deurne en Aarle-Rixtel voor het begeleiden van s'mam.

Ik bedank Ome Henk voor de films en de fotos in de kerk.

Ik bedank Familie Pijnenburg en de Familie Dielissen voor alle steun naar ons gezin.

Ik bedank Nicole en mijn medewerkers dat alles zo goed geregeld was op het werk.

Ik bedank het uitvaartcentrum van Kessel voor de super geweldige verzorgde uitvaart.

Ten slotte wil ik samen met de uitgever jou (de lezer)

bedanken voor het aanschaffen van dit boek.

Per verkocht exemplaar van dit boek wordt er

€ 1,00 gedoneerd aan KWF Kankerbestrijding.

Yvonne Dielissen